

Folketingets Social- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.

Folketingets Social- og Ældreudvalg har d. 20. januar 2022 stillet følgende spørgsmål nr. 179 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsboel (DF).

Doknr.
498028

Dato
14-02-2022

Spørgsmål nr. 179:

"Vil ministeren redegøre for antallet af chikanesager om underretninger de seneste fem år, idet der henvises til spørgetimen d. 19. januar 2022, hvor ministeren sagde, at det drejede sig om ganske få sager?"

Svar:

I spørgetimen, som spørgeren refererer til, sagde jeg, at mit klare udgangspunkt er, at jeg helt grundlæggende tror, at det vil være utrolig sjældent, at en pædagog, en skolelærer, en nabo eller andre indgiver en underretning for at genere andre borgere og ikke, fordi de er oprigtigt bekymrede for et barns trivsel og udvikling.

Det er vigtigt, at vi holder fast i, at en underretning ikke er en anklage – det er en bekymring for et barns trivsel eller udvikling. Og vi ved, at det ofte er underretninger fra fagpersoner fra f.eks. skoler, dagtilbud, sundhedsvæsenet eller politi og domstole, der går forud for, at den rette hjælp til et barn eller en ung bliver igangsat. Blandt andet derfor er det også mit indtryk, at langt de fleste underretninger udspringer af en reel bekymring for et barns trivsel eller udvikling.

Underretningsstatistikken indeholder ikke oplysninger om, hvor mange underretninger kommunerne modtager som følge af chikane. Frem til 2015 indeholdt underretningsstatistikken oplysninger om, hvordan kommunerne fulgte op på underretningerne. Her fremgik det blandt andet, at kommunerne afsluttede 30 pct. af underretningerne i 2015, eksempelvis hvis de ikke fandt grundlag for at følge yderligere op. Der indgik ikke oplysninger i statistikken om, hvor stor en andel af disse underretninger, der eventuelt måtte være foretaget med henblik på chikane.

En tidligere undersøgelse fra Ankestyrelsen fra 2008 peger imidlertid på, at omfanget af chikanesager er lavt. Her gennemgik Ankestyrelsen underretninger fra 12 kommuner, og i de sager, hvor kommunerne valgte ikke at følge op på underretningen med en børnefaglig undersøgelse efter servicelovens § 50, vurderede man, at der var tale om chikanesager i lidt under 5 pct. af underretningssagerne.

Hvis man således ser på alle underretninger, inklusive de sager, hvor kommunerne følger op med en børnefaglig undersøgelse, må omfanget af chikanesager forventes at ligge betydeligt under 5 pct.

Tallet fra Ankestyrelsens tidligere undersøgelse er selvsagt behæftet med usikkerhed, dels fordi undersøgelsen ikke nødvendigvis er repræsentativ for hele landet, dels fordi undersøgelsen er relativt gammel. Undersøgelsen bekræfter mig ikke desto mindre i, at chikanesager kun udgør en lille andel af det samlede antal underretninger – og det skal jo stilles i forhold til, hvor meget underretninger rent faktisk hjælper kommunerne.

Vi ved nemlig, at underretninger ofte går forud for kommunernes indsatser til udsatte børn og unge. I 2019 iværksatte kommunerne for første gang en indsats efter serviceloven til knap 17.900 børn og unge i alderen 0-17 år. Heraf havde kommunerne modtaget underretninger om ca. 11.400 af børnene og de unge forud for indsatsen, svarende til 64 pct. Går man længere tilbage i tid, havde kommunerne modtaget underretninger om ca. 12.500 af børnene og de unge inden for de seneste to år, svarende til 70 pct. Underretninger indgår derfor som en meget vigtig del af kommunernes arbejde med at opspore de børn og unge, som har brug for særlig hjælp og støtte.

Når det er sagt, så er det klart, at der vil være underretninger, som viser sig at være grundløse, og som kommunerne derfor skal afslutte med det samme. Det tror jeg ikke, kan undgås helt. Desværre tror jeg heller ikke, at det helt kan undgås, at nogle bruger underretninger til at chikanere andre borgere, eller at det kan opleves som chikanerende, at der bliver underrettet om ens eget barn. Chikane hører selvfølgelig ingen steder hjemme, og i de tilfælde skal kommunerne være ekstra opmærksomme på at få afsluttet underretningen hurtigst muligt.

Samtidig anerkender jeg, at kommunerne har en stor opgave med at håndtere underretninger. Det gælder også i forhold til at afslutte grundløse og chikanøse underretninger så hurtigt og skånsomt som muligt. Den opgave kan være kompleks. Derfor er jeg også glad for, at vi med aftalen om Børnene Først har sikret, at et partnerskab af centrale aktører på området skal se på, hvilke gode erfaringer der er med håndtering af underretninger, så kommunerne kan klædes endnu bedre på til at løfte opgaven fremover.

Med venlig hilsen
Astrid Krag